സംഭാഷണം 1

പ്രൊഫ. ജെ. ദേവിക
സെന്റർ ഫോർ ഡെവലപ്മെന്റ് സ്റ്റഡീസ്, തിരുവനന്തപുരം

1. കേരളപഠനത്തിന്റെ ജ്ഞാനനിർമ്മിതിയ്ക്കായി പാശ്ചാത്യമായ ജ്ഞാന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെ എങ്ങനെ നോക്കിക്കാണുന്നു?

ജ്ഞാനനിർമ്മാണത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തെയും അതിലെ അധികാരബന്ധങ്ങളെയും അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ പറയാം, സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ഉറവിടത്തെ മാത്രം കണ്ടുകൊണ്ട് അവയെ കൊള്ളാനോ തള്ളാനോ ആവില്ല. ദക്ഷിണലോകത്തു നിന്നുള്ള അറിവുകൾക്ക് ഇന്ന് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങളിലും മാനവവാദവിഷയങ്ങളിലും വേണ്ടത്ര അംഗീകാരമില്ല എന്നത് വാസ്തവം തന്നെ. മൂർത്തമായ ഗവേഷണപ്രക്രിയയിൽ പലപ്പോഴും എഴുത്തധികാരം ഉത്തരലോകത്തിലെ പണ്ഡിതർ കൈയാളുകയും ദക്ഷിണലോകത്തെ അക്കാദമികർ പലപ്പോഴും ഗവേഷണകാലാളായി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യാറുമുണ്ട്. പക്ഷേ ഈ അസമത്വങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാരം 'പാശ്ചാത്യ'മെന്ന് നാം വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന അറിവിനെ പരിത്യജിച്ചുകൊണ്ടല്ല. കേരളീയജീവിതത്തെ പാശ്ചാത്യലോകത്തിൽ വേരുകളുള്ള പലതരം പ്രക്രിയകളും സ്ഥാപനങ്ങളും ആശയങ്ങളും രൂപപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, നൂറ്റാണ്ടുകളായി. 'തനതെ'ന്ന് നാം കരുതുന്ന പലതും അന്യനാട്ടുകളിൽ നിന്നു വന്നതാണ്.

പക്ഷേ സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ തുറന്ന മനസ്സ് നിലനിർത്തേണ്ടത് ആവശ്യമാണെങ്കിലും നമ്മുടെ ഗവേഷണചോദ്യങ്ങൾ എവിടെ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്നു എന്നതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മവും സ്വയംവിമർശനപരവുമായ ആലോചന

വേണ്ടതുതന്നെയാണ്. പാശ്ചാത്യസിദ്ധാന്തമല്ല, ഒന്നാംലോക അക്കാദിക മെട്രോപോളിസുകളുടെ അധികസ്വാധീനമാണ് പ്രശ്നം. അവിടെ ഉടലെടുക്കുന്ന ഗവേഷണ ചോദ്യങ്ങൾ, ചർചകൾ, വിഷയങ്ങൾ, താത്പര്യങ്ങൾ എന്നിവ ഇന്ത്യയിലെ അക്കാദമിക മെട്രോപോളിസുകൾ വഴി നമ്മുടേതു പോലുള്ള അക്കാദമിക ലോക പെരിഫെറികളിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന പതിവ് മാറേണ്ടതുണ്ട്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ പോസ്റ്റ്കൊളോണിയൽ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെയും വേരുകൾ ഒന്നാംലോക അക്കാദമിക മെട്രോപോളിസുകളിലാണ്.

കേരളത്തിലെ സജീവമായ ജീവിതപരിസരങ്ങളിൽനിന്ന് ഗവേഷണപ്രശ്നങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയണം. അവയെ സൂക്ഷ്മമായി പഠിക്കാൻ ആവശ്യമായ സൈദ്ധാന്തികവിഭവങ്ങളെ, അവയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വേരുകൾ എവിടെയായാലും, തെരെഞ്ഞുപിടിക്കാനും, അവയെ ഫലപ്രദമായി, ആവശ്യമായ മാറ്റങ്ങളോടെ സ്വീകരിക്കാനും നാം പ്രാപ്തരാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

2. സാമൂഹികശാസ്ത്ര ഗവേഷണത്തിൽ പരികല്പനകൾ മുന്നോട്ടുവെച്ചുള്ള രീതിയാണോ അതോ പഠനത്തിന്റെ അവസാനം സിദ്ധാന്തം മുന്നോട്ടു വെക്കുന്ന രീതിയാണോ അഭികാമ്യം?

ഗവേഷണപ്രക്രിയയുടെ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളിലും സിദ്ധാന്തത്തിനും സിദ്ധാന്തവത്കരണത്തിനും പ്രസക്തിയുണ്ട്. ഗവേഷണപ്രശ്നത്തിന് മൂർത്തരൂപം നൽകുന്ന പ്രക്രിയയിൽ തീർച്ചയായും ലിറ്ററേച്ചർ റിവ്യൂ പ്രധാനമാണ്. പഠിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി നിലവിലുള്ള വസ്തുതാപരമായ പഠനങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ആ വിഷയത്തെ പഠിക്കാൻ അതുവരെയുള്ള ഗവേഷകർ ഉപയോഗിച്ച സൈദ്ധാന്തിക ചട്ടക്കൂടുകളെയും ലിറ്ററേച്ചർ റിവ്യൂ ഘട്ടത്തിൽ പരിശോധിക്കണം. ആ അർത്ഥത്തിൽ മിക്ക ഗവേഷണപരിശ്രമങ്ങളുടെയും തുടക്കത്തിൽ സിദ്ധാന്തപരിചയവും സൈദ്ധാന്തിക ചട്ടക്കൂടിന്റെ നിർമ്മിതിയും അനിവാര്യമാണ്.

എന്നാൽ ഈ ചട്ടക്കൂട് മിക്കപ്പോഴും ദത്തശേഖരണപ്രക്രിയയ്ക്കിടയിൽ ഏറിയോ കുറഞ്ഞോ മാറിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. ഗുണപരമായ ഫീൽഡ് ഗവേഷണത്തിൽ ദത്തശേഖരണപ്രക്രിയയിലൂടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വരുന്ന ഗ്രൌണ്ടഡ് തിയറിയുടെ (Grounded Theory) വകഭേദങ്ങൾ വ്യാപകമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഇത്തരം ഗവേഷണം മുകളിലെ ചോദ്യം സൂചിപ്പിക്കുന്ന രീതിശാസ്ത്രഭേദത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. പരികല്പനകളെ മുന്നോട്ടു വച്ച് നീങ്ങവേതന്നെ ഫീൽഡിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന ദത്തങ്ങളനുസരിച്ച് ആ സങ്കല്പനങ്ങളെയുംപരികല്പനകളെയും അവയാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ചട്ടക്കൂടിനെയും തിരുത്തിയെഴുതുന്ന രീതിയാണ് ഗ്രൌണ്ടഡ് തിയറിയുടേത്.

ഗവേഷണത്തിന്റെ അവസാനം സൈദ്ധാന്തിക ഉൾക്കാഴ്ചകൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നത് ഗവേഷണലക്ഷ്യം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ തിയറിയെ നാം മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതി മാറിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാ കാലത്തും എല്ലായിടത്തും പ്രസക്തമായ കാര്യകാരണബന്ധങ്ങളെയോ വിശദീകരണങ്ങളെയോ അല്ല ഇന്ന് സിദ്ധാന്തവത്കരണം ഉന്നംവയ്ക്കുന്നത്. പലപ്പോഴും സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസങ്ങളുടെ വ്യവസ്ഥാപൂർണമായ, മതിയായ വിശദീകരണം നൽകുന്നതായ, ചിത്രീകരണത്തെയും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തവത്കരണമായി തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്.

3. ആധികാരികത, കൃത്യത, ശാസ്ത്രീയത തുടങ്ങിയ സവിശേഷതകൾ സാമൂഹികശാസ്ത്ര ഗവേഷണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് എത്രമാത്രം പ്രസക്തമാണ്?

സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങളിലും ഇപ്പറഞ്ഞ ജ്ഞാനമാനദണ്ഡങ്ങളെല്ലാം പ്രസക്തമാണെങ്കിലും ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലാണ് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇവയെ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. കാരണം, സമൂഹം എന്ന ഗവേഷണവസ്തു അടഞ്ഞ വ്യവസ്ഥയല്ല, തുറന്ന വ്യവസ്ഥയാണ്. ഏതെങ്കിലുമൊരു പ്രത്യേക നിമിഷത്തിൽ ആ വ്യവസ്ഥയിൽ പ്രാവർത്തികമാകുന്ന എല്ലാ ഘടകങ്ങളെയും കൃത്യമായി എണ്ണാനോ അവരുടെ താരതമ്യശക്തി കൃത്യമായി അളക്കാനോ സാദ്ധ്യമല്ല. അവയെ കൃത്യമായി മുൻകൂട്ടി പ്രവചിക്കാനും കഴിയില്ല. മാത്രമല്ല, സമൂഹം എന്ന ഗവേഷണവസ്തുവിന് പുറത്തല്ല ഗവേഷകർ —മറിച്ച് ഗവേഷകർ എല്ലായ്പ്പോഴും സാമൂഹ്യവത്കരണപ്രക്രിയയിലൂടെ കടന്നുവന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭൗതികവസ്തുക്കളോട് ശാസ്ത്രജ്ഞർ പാലിക്കുന്ന അകലം സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസങ്ങളോട് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക് പാലിക്കാൻ പ്രയാസമാണ്. (പക്ഷേ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പല ശാഖകളും ഇന്ന് ശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക് പ്രകൃതിയോടുണ്ടെന്നു പറയപ്പെടുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠ അകലത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നുണ്ട്).

സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രബലമായ ഒരു ധാര; പലപ്പോഴും സാംപത്തികശാസ്ത്രത്തെ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതും പൊതുവെ സംഖ്യാപരമായ രീതിശാസ്ത്രത്തെ ഊന്നുന്നതുമായ ഒന്ന് ഇപ്പോഴും ഭൗതികശാസ്ത്രത്തിന്റെ മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഏറിയോ കുറഞ്ഞോ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിലും പ്രസക്തമാണെന്നു പറയുന്നു. പക്ഷേ അത്ര തന്നെ പ്രബലമായ നാച്ചുറലിസ്റ്റ് വിരുദ്ധ ധാര മറ്റു ജ്ഞാനമാനദണ്ഡങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമായ ഗവേഷകർ സമൂഹത്തെ പഠിക്കുന്നതിനായി സ്വീകരിക്കേണ്ട നില വസ്തുനിഷ്ഠതയുടേതല്ല, ആത്മപ്രതിഫലനത്തിന്റേതാണെന്ന് (self ref lectivity ശ്ശ്യേ) അവർ വാദിക്കുന്നു. അതായത്, സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത വസ്തുനിഷ്ഠത അവകാശപ്പെടുന്നതിലൂടെയല്ല സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ആധികാരികത സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത് മറിച്ച്,

സൂക്ഷ്മമായ ആത്മപ്രതിഫലനപരിശ്രമത്തിലൂടെ ഗവേഷകർ തങ്ങളുടെ ചിന്തയുടെ അതിരുകളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും അവയെ മറികടക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽത്തന്നെ ചർച്ചചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നിടത്താണ് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ആധികാരികത ജനിക്കുന്നത്. കൃത്യത അല്ല, വ്യവസ്ഥാപൂർണമായ വിവരണങ്ങളാണ് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങളിലെ ശാസ്ത്രീയതയുടെ അടിത്തറ എന്ന് അവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

4. ഗവേഷണത്തിൽ ഗവേഷകന്റെ പക്ഷം എവിടെയായിരിക്കണം?

പൊതുവെ പക്ഷം പിടിക്കരുതെന്ന ഉപദേശമാണ് യാഥാസ്ഥിതിക സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപഠനം നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ, മുമ്പ് പറഞ്ഞതു പോലെ, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിൽ അത് വളരെ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമാണ്. താൻ പഠിക്കുന്ന പാറയോടോ നക്ഷത്രങ്ങളോടോ മറ്റ് പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങളോടോ നിഷ്പക്ഷനില കൈക്കൊള്ളാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞർക്കു കഴിയും പക്ഷേ ജാതിവ്യവസ്ഥയോടോ ചേരിപ്രദേശങ്ങളോടോ നിഷ്പക്ഷനില കൈക്കൊള്ളാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും. അഥവാ അങ്ങനെയൊരു നില കൈക്കൊള്ളുന്നു എന്ന അവകാശവാദം മിക്കപ്പോഴും സംശയാസ്പദമാണ്. സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസങ്ങളിൽ നിഷ്പക്ഷനില പലപ്പോഴും അധികാരികളെയാണ് സഹായിക്കുന്നതെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഗവേഷകരുടെ സാമൂഹ്യനില അവരുടെ ജ്ഞാനനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളെ കാര്യമായി രൂപപ്പെടുത്തുക തന്നെ ചെയ്യും. ആ അർത്ഥത്തിൽ വസ്തുനിഷ്ഠതയ്ക്കു വേണ്ടി എത്രതന്നെ ശ്രമിച്ചാലും ഗവേഷകർ ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്ന ജ്ഞാനം ഭാഗികം തന്നെയായിരിക്കും. എന്നാൽ ഇത് ജ്ഞാനനിർമ്മാണത്തെ അസാധുവോ അസാദ്ധ്യമോ ആക്കുന്നില്ല. മറിച്ച്, ഗവേഷകർ തങ്ങളുടെ പരിമിതികളെപ്പറ്റിയുള്ള അവബോധത്തെ ശക്തമാക്കുകയും മറ്റു വീക്ഷണസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് സ്വയം പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രക്രിയയിലൂടെയാണ് സമൂഹമെന്ന ഗവേഷണവസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് വിപുലമാകുന്നത്. സമൂഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിജ്ഞാനം സദാ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് വെറുതേയല്ല. അതു പരോക്ഷമായ അർത്ഥത്തിലെങ്കിലും കൂട്ടായ പ്രവർത്തനമാണ്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ വികാസം കൂടുതൽക്കൂടുതൽ ശബ്ദങ്ങളും തന്മകളും വികസിക്കുന്ന, അവയ്ക്ക് ശ്രാവ്യതയും ദൃശ്യതയും കൈവരുന്ന പ്രക്രിയ സമൂഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നമ്മുടെ അറിവിനെയും വിപുലമാക്കുന്നു. മറിച്ച്, ശ്രാവ്യതയോ ദൃശ്യതയോ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഗവേഷണം ജനാധിപത്യത്തെ വിപുലീകരിക്കുന്നു.

അതേസമയം, പക്ഷം ചേരുക എന്നാൽ രീതിശാസ്ത്രപരമായ ഗൗരവത്തെ കളയുക എന്നല്ല അർത്ഥം. ജ്ഞാനനിർമ്മണനിയമങ്ങളെ ചോദ്യവിധേയമാക്കുക

എന്നാൽ അവയെ പാടെ ഉപേക്ഷിക്കുക എന്നല്ല അർത്ഥം. മറിച്ച് അതുവരെ ദൃശ്യമല്ലായിരുന്ന, ശ്രവ്യമല്ലായിരുന്ന സാമൂഹ്യാംശങ്ങളെ വെളിവാക്കാനും അതുവരെ നാം അംഗീകരിച്ചിരുന്ന സാമൂഹ്യനിരീക്ഷണങ്ങളെയും സിദ്ധാന്തങ്ങളെയും അവ എങ്ങനെ മാറ്റിത്തീർക്കുന്നു, ആ മാറ്റിത്തീർക്കലിന്റെ ജ്ഞാനപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ എന്തൊക്കെ, മുതലായ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുമാണ് പക്ഷം ചേരൽ സഹായിക്കുന്നത്.

(നിഷ്പക്ഷത പ്രശ്നകരമാകാമെന്നു പറഞ്ഞതിനു തെളിവ് ഈ ചോദ്യത്തിൽ തന്നെയുണ്ട്. ഗവേഷണരംഗത്തേയ്ക്ക് സ്ത്രീകൾ കേരളത്തിൽ കാര്യമായി കടന്നുവന്ന കഴിഞ്ഞ കാലത്തും ചോദ്യത്തിൽ 'ഗവേഷകൻ' ആണുള്ളത് സ്ത്രീകളെ ബോധപൂർവം ഒഴിവാക്കാമെന്ന ഉദ്ദേശ്യം ഒരുപക്ഷേ ചോദ്യകർത്താവിനുണ്ടായിരുന്നിരിക്കില്ല. പക്ഷേ ആ ചോദ്യത്തിലേക്ക് പിതൃമേധാവിത്വസമൂഹം കടന്നുവന്നുവെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്.)

5. മാനവികവിഷയങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്തുന്നയാൾ തന്റെ മുന്നിലുള്ള ഗുണപരവും അളവുപരവും ആയ ദത്തങ്ങളെ എങ്ങനെയാണ് സമീപിക്കേണ്ടത്?

മാനവികവിഷയങ്ങളിൽ ഇന്ന് മിശ്രരീതിശാസ്ത്രഗവേഷണം (Mixed Research Method) അത്ര അപരിചിതമല്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ഡിജിറ്റൽ മാനവവാദവിഷയങ്ങളുടെ (Digital Humanities) വരവോടെ. അതിനു മുൻപുതന്നെ സാംസ്കാരികപഠനങ്ങൾ, സിനിമാപഠനങ്ങൾ മുതലായ ഡിസിപ്ളിനുകൾ മാനവവാദവിഷയങ്ങളിൽ കാര്യമായി ഇടംപിടിച്ചതോടെ മിശ്രരീതിശാസ്ത്രഗവേഷണം കൂടുതൽ പരിചിതമായിത്തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു നരവംശശാസ്ത്രത്തിലും സമൂഹശാസ്ത്രത്തിലും കൂടുതലായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന എത്നോഗ്രഫി, പങ്കാളിനിരീക്ഷണം (Participant Observationl) മുതലായ രീതികൾ ഇന്ന് സാംസ്കാരികപഠനങ്ങളും സിനിമാപഠനങ്ങളും മറ്റും ഫലപ്രദമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ മുൻകാലങ്ങളിലെപ്പോലെ പാഠവ്യാഖ്യാനകേന്ദ്രിതമായ രീതിശാസ്ത്രങ്ങൾ മാത്രമല്ല മാനവവാദവിഷയങ്ങളുടെ ഗവേഷണത്തിൽ. മറിച്ച് പാഠവ്യാഖ്യാന രീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂല്യം ഇന്ന് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ കാര്യമായിത്തന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നുമുണ്ട്.

6. ഇന്നു നടക്കുന്ന മാനവിക വിഷയങ്ങളുടെ ഗവേഷണത്തിൽ കാണുന്ന പ്രധാന പരിമിതികളും അവയെ മറികടക്കാനുള്ള നിർദേശങ്ങളും വ്യക്തമാക്കാമോ?

എളുപ്പപ്പണിയും ചർവിതചർവണവും കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ പൊതുവെ സാമൂഹ്യാനുഭവങ്ങളിൽ വേരുള്ള ഗവേഷണവിഷയങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ നമുക്കുള്ള കഴിവുകേടിനെയാണ് ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ഭീഷണിയായി ഞാൻ കണക്കാക്കുന്നത്. അതുപോലെ, നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ച കാര്യവും പ്രധാനമാണ്. ഒന്നാംലോക അക്കാദമിക മെട്രോപോളിസുകളാണ് ഇന്നും നമ്മുടെ ഗവേഷണമുൻഗണനകളെ വലിയൊരളവുവരെ നിർണയിക്കുന്നത്. അത് ഒരുപക്ഷേ അനിവാര്യമാണെങ്കിൽപോലും തദ്ദേശീയതലത്തിൽ നിന്നു കൊണ്ട് ആ ചോദ്യങ്ങളെ മാറ്റിയെഴുതാനും പരികല്പനകളെ സൃഷ്ടിക്കാനും സങ്കല്പനങ്ങളെ നമ്മുടെ ആവശ്യാനുസരണം പുതുക്കിപ്പണിയാനും നമുക്കാവുന്നില്ല. ഒന്നുകിൽ സിദ്ധാന്തപ്പേടി, അല്ലെങ്കിൽ സിദ്ധാന്തഭക്തി എന്ന നിലയിൽ നിന്ന് വിമുക്തി നേടാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നില്ല. മലയാളപഠനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന സവിശേഷപ്രശ്നങ്ങൾ വേറെയുമുണ്ട്. വളരെ ചെറിയ വൃത്തത്തിനുള്ളിൽ, തദ്ദേശീയ സ്ഥാപിതതാത്പര്യങ്ങളുടെ സ്വാധീനവലയങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, ആണ് ഇപ്പോഴും ഇവിടുത്തെ സർവകലാശാലകളിലെ മലയാളസാഹിത്യ ഗവേഷണം നടന്നുവരുന്നത്. മലയാളികളല്ലാത്തവരുടെ ഗവേഷണപരിശോധനയും മറ്റു വിഷയങ്ങളിൽ ലഭ്യമാണ്, ഒരളവു വരെ അതിന്റെ മെച്ചങ്ങൾ കാണാനുമുണ്ട്. മലയാളസാഹിത്യഗവേഷണത്തിൽ അത് എത്രത്തോളം സാദ്ധ്യമാണെന്ന് വ്യക്തമല്ല.

എന്നാൽ ഇന്ന് കേരളത്തിലെ അക്കാദമിക സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന യുവ അദ്ധ്യാപകരിൽ പലരും കാര്യമായ മാറ്റം ഈ വിഷയത്തിലുണ്ടാക്കാൻ പ്രാപ്തിയുള്ളവരാണ്. കേരളത്തിനു പുറത്തും ഇന്ത്യക്കു പുറത്തുമുള്ള അക്കാദമികചർച്ചകളിൽ പങ്കാളികളാണ് അവരിൽ പലരും. പക്ഷേ നമ്മുടെ സർവകലാശാലകളിൽ അടിമുടി പടർന്നുവളർന്നു കിടക്കുന്ന സ്വജനപക്ഷപാതവും രാഷ്ട്രീയ ഇടപെടലും മറ്റും ഗൗരവത്തോടെ ജ്ഞാനനിർമ്മാണത്തെ സമീപിക്കുന്ന ഗവേഷകരെ ഇപ്പോഴും അകറ്റിനിർത്തുന്നു.

പൊതുവെ സർവകലാശാലകളിലെ സ്ഥാപനപരമായ അന്തരീക്ഷവും ഗുണമേറിയ ഗവേഷണത്തിന് അനുകൂലമല്ല. അക്കാദമിക ജോലിയിൽ കയറ്റത്തിന് ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങളും മറ്റും അനിവാര്യമായതോടെ ആശയമോഷണം സാധാരണമായിരിക്കുന്നുവെന്നുതന്നെയല്ല, അത് മാന്യമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഇവയെ മറികടക്കാൻ എളുപ്പവഴികളൊന്നുംതന്നെയില്ല. സജീവമായ സാമൂഹ്യ വേരുകളുള്ള വിഷയങ്ങൾ കണ്ടെത്താനും അവയെപ്പറ്റി ആഴത്തിൽ അന്വേഷിക്കാനുള്ള രീതിശാസ്ത്രപരിചയം നേടിയെടുക്കാനുമുള്ള വാശി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ

ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജോലി നേടാനുള്ള യോഗ്യതയാണ് മുഖ്യമായും ഡോക്ടറൽ ബിരുദം എന്ന ധാരണയോടെ ഗവേഷണപഠനരംഗത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നവരിൽ കാര്യമായ മനംമാറ്റമുണ്ടാക്കാൻ ഗവേഷണ അദ്ധ്യാപകർക്ക് കഴിയുകയും വേണം.

ഗവേഷണമൂല്യങ്ങൾ കൃത്യമായും പാലിക്കപ്പെടണം. ആശയമോഷണം മാന്യമാക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷത്തെ കുറച്ചുകാണരുത്. സാംസ്കാരികനായകർക്കാവാമെങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് എന്തുകൊണ്ടു പാടില്ല എന്ന ചോദ്യം ന്യായമായി തോന്നിയേക്കാം, പക്ഷേ ആ മനഃസ്ഥിതിയുടെ ദീർഘകാലപ്രത്യാഘാതം കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമണ്ഡലത്തെയും അവസാനവിശകലനത്തിൽ ജനാധിപത്യത്തെത്തന്നെയും ആകെ ക്ഷീണിപ്പിക്കും.

സ്വജനപക്ഷപാതത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയസ്വാധീനത്തിന്റെയും മറ്റും വേരുകൾക്ക് കേരളത്തിൽ ഒരുപാട് ആഴമുണ്ട്. അവയെ നിരന്തരം വെളിവാക്കിക്കൊണ്ടും പരസ്യമായി വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടും നിയമപരമായി നേരിട്ടുകൊണ്ടുമല്ലാതെ മാറ്റം സാദ്ധ്യമല്ല. പക്ഷേ ആ പോരാട്ടം നടക്കുന്നതിനൊപ്പം മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും അടിയന്തരമായി ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്.

(ഗവേഷകർ ഉന്നയിച്ച ചോദ്യങ്ങളും അവയ്ക്കുള്ള മറുപടികളും)